

Karel Buš

JSME TADY S TEBOU

dauphin

Karel Buš (1970)

Občanským povoláním architekt vzdálený literárním kruhům.

Novela *Jsme tady s tebou* vznikala spontánně v překotném rytmu a naléhavosti vypovědět příběh naší současnosti.

Příběh, který nikdo z nás netouží prožít, ale který se může stát komukoli. Příběh lidí, které denně potkáváme a o jejichž hluboké bolesti netušíme. Až do doby, než se sami staneme účastníky osudů, které bychom rádi změnili.

Karel Buš

JSME TADY S TEBOU

Dauphin
2011

Tato kniha vychází za laskavé podpory firmy
MysticSkates spol. s r. o.

© Karel Buš, 2011

© Dauphin, 2011

Foto © Jan Horáček, 2011

ISBN 978-80-7272-240-9

ISBN 978-80-7272-266-2 Pdf

ISBN 978-80-7272-267-0 epub

Adamovi, Tereze, Maxovi

I.

„Jsi se posral, ne?“ odvětil brunátně Gabrielův starší brácha a v očích mu jiskřily blesky.

„Snad toho po tobě tak moc nechci,“ řekl Gabriel a zadíval se svému bratrovi dlouze do očí. Pohledem zavadil o naběhlé žíly na jeho krku a věděl, která bije. Takhle vybuzený bývá, pomyslel si, jen když musí řešit trable s mladším bratrem Tomášem. Doufal, že to brácha chytne do svých rukou a nenechá jej v tom samotného, ale jeho odpověď byla příliš jednoznačná.

„Bud' v klidu, jsem se s ním pral naposledy minulý týden, takže teď je řada na tobě! Zítra bych se s ním rozhodně rvát nechtěl, protože bych ho ...,“ nedokončil bratr. Gabriel se velmi neochotně smířoval s myšlenkou, že zítra to bude muset s Tomášem sehrát sám.

„Jasně, že pojedu, ale budu řídit a ty si s ním dělej vzadu v autě, co chceš,“ pokračoval nekompromisně. „Počítej s tím, že ti tam určitě nebude klidně sedět a čekat, až na něj hodí síť,“ vychrlil ze sebe už hodně rozčílený. Byl ze všech nejmíň pro to, aby Tomáš zůstal natrvalo v ústavu, ale na druhé straně se už o něj odmítal starat víc než ostatní. Měl vztek i sám na sebe a dusila ho hlavně vlastní bezmocnost.

„Já ho tu mám na krku pořád, ty jsi pryč, tak se jednou snaž!“, ukončil rázně debatu už takřka šep-

tem, protože se bál, aby někde za rohem nestál Tomáš a neposlouchal. Mnohdy chodil po domě jako stín.

Tomáš byl komplikovaný příběh s nejasnou budoucností. Byl odmalička nemocný. To si samozřejmě uvědomovali, až když dospíval, do té doby měli všichni snahu jeho podivné chování omlouvat věkem. Hromádka prášků, které každý den ráno bral, činila život pro jeho nejbližší více či méně snesitelným. Manické fáze, kdy celé noci probděl a potuloval se po spícím domě, se střídaly s obdobím naprosté skleslosti, která nebrala konce. Po většinu dne mlčel, zíral před sebe, trpěl zmatkem a beznadějí, ale jeho okolí si oddechlo. Nehrozilo, že zdemoluje dům, zapálí kuchyň, když se z ničeho nic, při čtení nějaké pokleslé literatury ve čtyři hodiny ráno, rozhodne zakouřit si v kuchyni čínský zelený čaj zabalený v cigaretovém papírku do tvaru jointa.

„Ten joint mi nechutnal,“ pronesl později a tak ho jednoduše hodil do koše v rohu pokoje. Samozřejmě se neobtěžoval nedopalek uhasit. Štiplavý dým v mžiku probudil celý dům, který stejně spával jen napůl. Plameny šlehaly z plastového koše, který se žářem nadýmal a tekl a hlavně pekelně smrděl. Ale zelená voda z buclaté vázy se zvadlými květinami požár rázně ukončila, aniž si toho Tomáš skoro všiml. Protože už dávno začal pastelkami do sešitu malovat zátiší na stole, jak se to učil při skupinových terapiích v různých ústavech, kde velmi zřídka a nerad pobýval. Jako by ani nevnímal, že celý dům je

vzhůru nohama. Ve skutečnosti bylo to zátiší slovy nepopsatelný chlívek na psacím stole jeho pokoje v patře domu a Tomáš vždy zůstával u prvních tahů tužkou. Jakákoliv činnost jej dokázala v tomhle stavu zaujmout tak maximálně deset minut.

V podvědomí rodiny bojovaly věčný boj láska k Tomášovi a únava z neustálého stresu, plynoucího z představy, co toho blázna zase napadne. Tentokrát byl ale úplně mimo, odmítal brát prášky, zcela pohlcen nekonečnou energií, která spalovala poslední zbytky jeho soudnosti.

Začalo to už před pár týdny, kdy se Tomáš jednoho horkého rána vydal v tričku a v šortkách, bosky s hudbou na uších stopem do Prahy. Den před tím zdemoloval ohromnou rezavou sekerou auto, protože, jak při tom vykřikoval: „Auto se spalovacím motorem je ten nejškodlivější šmejd na planetě!“ Třískal a kopal jak pomínutý do karoserie, oken a zpětných zrcátek s takovou razancí, že z auta udělal po pár minutách vrak.

Bráchové nebyli doma, možná proto se Tomáš tak rozparádil. K bratrům měl respekt, cítil, že by došlo na pěsti. Ale otec s matkou jen zděšeně hleděli z verandy a drželi se v objetí, aniž by se mu v čemkoliv pokusili zabránit. Možná kvůli veřejnému pohoršení, možná taky kvůli jeho osmdesáti kilům živé váhy a možná jen kvůli němu samotnému se neodhodlali zavolat policii. Tu noc spal v altánu na stole. Spíš bděl. Spát mu nešlo. Přes zmatek, co měl v hlavě, asi cítil, že to přehnal a raději vyklidil pole.

Ale nejspíš mu v té manické jízdě nedocházelo vůbec nic a do Prahy druhý den vyrazil jen tak, navštívit pár přátel a změnit vzduch.

Domů se vrátil po čtrnácti dnech, sice stabilizovaný, ale zároveň o to víc napumpovaný neklidem. Bloudil několik dní bez spánku městem, ze sluchátek mu duc-duc-duc do hlavy tlouklo nelítostné techno, které si, kdo ví proč, vzal sebou. Těch pár známých, které v Praze znal, nebylo doma. Když zběsile zvonil na domovní zvonky, nikdo neotevřel. K bráchovi se neodvážil, tušil, že už bude o jeho průšvihů vědět, nebo si zoufale nemohl vybavit žádná jména, obličej, adresy a telefony. Vlastně nakonec nevěděl, koho by navštívil.

Spal na lavičce na Petříně, nesměle si přisedával k piknikům v zelené trávě, které v obrovské euforii pořádali denně studenti, aby oslavili čerstvě složenou maturitu, posedával za stoly ve velké zahradní restauraci pod kaštany na Letné, debatoval s úplně neznámými lidmi, kteří si jej prohlíželi s nedůvěrou a doufal, že někoho známého potká. Peníze mu došly vzápětí. Pil vodu z kohoutku na toaletách a kouřil každý den několik krabiček cigaret. Poslední kouř vyfukoval, když už měl v ústech novou cigaretu a odpálil si ji tou předešlou. Na jazyku měl pořád sucho. Nesnesitelné sucho a chuť dehtu a nikotinu. Hlad vůbec necítil. Cítil samotu.

Po čtyřech dnech jej úplně vyčerpaného, zarostlého a vyhladovělého našli dva pochůzkáři městské policie na lavičce ve Stromovce a nechali jej odvézt

do nemocnice, protože jak řekl jeden strážník druhému: „Ten vagus není už od pohledu duševně v pohodě.“ A v tom se ten obtloustlý chlapík jinak nevalného úsudku nemýlil.

V nemocnici zůstal něco přes týden, než se podařilo z té záplavy slov, která z něj tekla, vystopovat jeho jméno a příjmení a sehnat telefon na někoho z rodiny. První tři dny byl k nezadržení, pak pomalinku utichával a na konci pobytu bylo jasné, že manická fáze je pryč. Mohla za to psychofarmaka, která každé ráno polykal pod dohledem usměvavé masité sestry s blond přelivem. Jmenovala se Soňa a na Tomáše se snažila být co nejvíce milá. Odmítal ji oslovnout jménem, jak mu sama nabídla, protože ji považoval za původce všech negativních pocitů a ponížení, které zažíval, když mu jakoby mimochodem kontrolovala ústa, jestli spolkl prášky. S mírnou nechutí na ni vyplazoval jazyk, který musel i nadzdvihnout, což znamenalo, že pilulky opravdu spolkl.

Doma se strachovala pouze matka, která tu a tam vytočila číslo na policii, ale než telefon začal vyzvánět, sluchátko položila, bratři a otec byli obrnění trpělivostí, protože jeho zmizení nebyla nijak výjimečnou záležitostí. Skutečnost, že po něm bude pátrat policie, vlastně nic neřešila. Gabriel obtelefonoval pár známých, ale Tomáš nikde nebyl.

Ve svých dvaceti měl Tomáš svá životní traumata. Moc o nich nemluvil, ale všichni o nich věděli. Především chtěl být normální jako každý jiný, protože v těch světlých chvílích, které tu a tam přicházely, si

uvědomoval, že má, jak sám říkal, v hlavě brouka. Považoval to ale za nemoc těla, nikoliv hlavy, jak často zdůrazňoval.

Dalším traumatem, které ventiloval mnohem důkladněji, byla neschopnost navázat intimní vztah s jakoukoliv ženou. Neklid cloumající s každým klukem v osmnácti v přítomnosti žen jej uváděl do takového zmatku, že pokud ze sebe dostal vůbec nějakou myšlenku, jeho slova a věty se míchaly v takový chaos, že na konci jednotlivých vět nevěděl, o čem mluvil na začátku. Matně si uvědomoval, že sám sobě nerozumí. Chtěl zoufale milovat. Možná všechny, které kdy potkal. Ale byl jako slon v porcelánu a už po deseti minutách směřoval rozhovor směrem, který musel nutně vyděsit i ty nejprotřelejší.

Milostné trauma se mu alespoň jednou na prchavou chvíli poštěstilo zahnat. Gabriel, když už hrozilo, že by mohl něco provést a když už nemluvil o ničem jiném než sexu, po pár pivech, aby si dodal odvahy, přivedl vyděšeného a zakřiknutého bratra do night clubu na kraji Prahy. Podnik se jmenoval příznačně Sedmé nebe. Zimní páteční večery a noci bylo natřískáno. Šampaňským rozjařené dámy jevily o pohledného, dobře rostlého mladíčka mnohem větší zájem, než o obtloustlé a hlučné otce rodin s povolenými kravatami, kteří si přijeli ztopořit své pochroumané sebevědomí. Usměvavá a pohledná bruneta s pružnou postavou na prahu čtyřicítky v přiléhavých mini šatech, ne bez jistého šarmu,

kteřá si Tomáše okamžitě vybrala spíš než on ji, se mu pověsila kolem krku a do ucha vydechla: „Bude to poprvé, tygře?“ Tomáš nemusel odpovídat, měl to napsáno na čele. Gestem jako by odstrčila jinou kolegyni, která se bujaře na Tomáše věšela z druhé strany a v oblaku kouře mu navrhovala: „Můžeš nás mít obě!“

Tomáš ani nedutal. Chvěl se zmatkem a nevěděl kam s rukama, nevěděl kam se dívat. Horké pohledy poodhalených žen jej přiváděly do nevyslovitelného zmatku.

„Pán je panic, příště, drahá!“ zašeptala bruneta s úsměvem sňatkové podvodnice, aby to nebylo dvakrát slyšet. Po krátkém seznámení si odvedla úplně zkoprnělého Tomáše za ruku po dlouhé červeně osvětlené chodbě do zadních prostor, nad kterými visel rudý neonový nápis *privé*. Nekladl nejmenší odpor.

Gabriel si pohlednou brunetu se slunečními brýlemi nasazenými do vlasů na temeni z povzdálí prohlížel, ale jeho pohled se vždycky stočil do jejího hlubokého výstřihu. Po tom, co se zbavil jiné dámy, zdaleka ne tak půvabné jako ta bruneta, která už mírně podnapilá jevila zájem i o něj, si sedl ve vstupní hale na červené ošoupané kožené sofa, měřen dlouhými zkoumavými pohledy ochranky. Udělaní chlápkové s krátkým hranatým střihem zášahové jednotky bezostyšně civěli na Gabriela a asi se jim nelíbilo, že nesedí s děvčaty na place. Gabriel chvílemi pokukoval po jejich tetování na ruku

a v duchu si říkal, že jestli Tomáš něco vyvede, tak to bude bolet.

Po hodině se Tomáš vrátil do lokálu, na tváři široký úsměv, tichounce si pohvizdoval. Po vyplašeném výrazu nebylo ani památky. Sofie, jak si nechala říkat, přišla kvůli sprše na závěr později, když platili na baru. Na rozloučenou Tomášovi konečky prstů s úsměvem lehce zamávala. V tom gestu bylo cítit něco něhy. Nechtělo se mu domů, ale Gabriel jej, když zaplatil, vystrkal ze dveří rudě ozářeného Sedmého nebe do chladné noci v obavách, aby je tu někdo neviděl. Navíc měl strach, že by nafoukal.

Bez debat Tomáše nacpal do auta. Při cestě domů se mu pomalinku rozvazoval jazyk a o svém zážitku se zapálením vyprávěl do nejmenších detailů. „Myslím, že Sofii miluju“, pronesl, když už stáli před domem, „měla na zádech tetování, nádherné růžové květy.“ Gabriel obrátil oči v sloup. Chápal, že je zbytečné mu cokoli vysvětlovat, nebo rozmlouvat. Jen měl strach, aby se v noci nesebral a nevydal se zpátky do Sedmého nebe, nebo nevyprávěl o svém prvním erotickém zážitku rodičům, Tomáš ale usnul a spal celou noc jak batole, střežen napůl spící rodinou. Druhý den už o včerejším zážitku nemluvil. Mnohem později, mnohdy k pohoršení, ale i k pobavení okolí svou první zkušenost tu a tam přidával k dobrému.

Ten zážitek byl ale pro Tomáše natolik silný, že se po několika dnech, aniž by komu cokoli řekl, vydal znova do Sedmého nebe. Znudění vyhazovači, kteří

jako obvykle kouřili v zádveří cigaretu za cigaretou, byli se zakřiklým mladíkem, který se domáhal vstupu o půl páté odpoledne, rychle hotovi. Zkoušel to i telefonem, ale jinak sladký ženský hlas se jej snažil přesvědčit, že se jedná o omyl, že má zřejmě špatné telefonní číslo. Se Sofií se mu nepodařilo znova setkat. Stál ještě dlouho na protější ulici a čekal, jestli náhodou nepůjde kolem. Pak se mírně promrzlý vydal zpět na autobus. Na to aby do Sedmého nebe vyrazil sám v noci, když podnik žil svým vykřičeným životem, neměl dost odvahy ani peněz. Napsal jí ručně kostrbatým krasopisem několikastránkový dopis, jehož obálku nadepsal adresou podniku a jménem Sofie. Nedostal žádnou odpověď. Po pár týdnech si ani on sám nebyl jistý, jestli ji chce ještě vidět, protože vnitřní hlas mu neodbytně našeptával, že Sofie se mu záměrně vyhýbá. Dokonce by se dalo říct, že na ni zanevřel.

II.

„Do šaškárny,“ jak říkal ústavu, „mě nikdo nedostane, nejsem blázen“, opakoval tu a tam tvrdošíjně Tomáš. O tom, že tam ale dřív nebo později bude muset, nikdo nepochyboval. Všichni už s tou skutečností byli smíření, až na Tomáše. Plán byl předem připraven telefonicky. Otec odjel v tichosti už časně ráno, před stále více nepřítomným Tomášem se zmínil, že přijde z práce později. Ve skutečnosti měl čekat přímo před ústavem, kdyby na místě samém nastaly komplikace. Dohodl to telefonicky v jednom zařízení kousek od Plzně, kde byli ochotni jej hospitalizovat. Úřadující psychiatr a zároveň primář oddělení, byl zavalitý prošedivělý chlapík s širokým úsměvem, jako z reklamy na zubní pastu, který kolem sebe šířil vůni vášnivého kuřáka dýmky. S otcem se znali ještě jako malí kluci ze školy, ale pochopili, že se znají, až když se setkali. Chvilí s úsměvem vzpomínali na stará léta a pak dohodli všechny podrobnosti. Prohlédl si Tomášovy papíry a ve všem otci vyhověl.

„My si s ním poradíme, spolehni se, zklidnili jsme tu horší případy,“ srdečně se usmíval, když si při odchodu třásli pravicí. Moc jej nepřesvědčil, spíše naopak.

Jeho pobyty v ústavech s volnějším režimem, nebo v chráněných domech končily naprostým fias-

kem. Tomáš měl ve své nemoci dar destruovat všechno kolem sebe, od zaběhlých zvyklostí a pravidel po mezilidské vztahy. Bylo obdivuhodné, jak všechno kolem sebe dokázal zpřevracet naruby.

To ráno bylo horko už časně a obloha zářila azurovou modří. Když Gabriel vyšel z domu, nic netušící Tomáš stál pod verandou, něco kutil u bicyklu a ani nezvedl hlavu, když na něj promluvil. Zeptal se, jestli si vzal prášky, přikývl, ale nevěřil mu a vsadil by se, že kdyby mu prohledal kapsy, našel by tam jeho denní dávku, jak mu ji matka připravila na podšálek ranního čaje.

„Je krásně brácho, co?“ prohodil jakoby nenápadně s rukama v kapsách a s hlavou zvednutou k obloze. Tomáš neodpověděl. „Klidně bych jel na výlet někam se vykoupat, určitě bude pěkný vedro,“ pokračoval Gabriel, aniž by se pohledem vrátil na zem.

Chvilku bylo ticho. Tomáš konečně zvedl hlavu, odložil šroubovák, zeširoka se usmál a podíval se taky k obloze.

„Já jsem se snad letos ještě nekoupal, člověče,“ konečně promluvil, „klidně bych jel. A kam chceš jet?“ Gabriel se v duchu zaradoval, že Tomáš beze-lstně leze do boudy, kterou na něj ušili.

„Musím se stavit napřed za Markétou, mám u ní ještě nějaký knížky,“ odpověděl a pohledem zavadil o Tomáše, „je na chalupě u Plzně, jak tam kousek za barákem mají rybník, můžeme si zaplavat.“

Markéta byla Gabrielova bývalá známost, která se s ním před časem rozešla. Ze začátku to nesl těžce,

nechápal její důvody, ale čas je lékař. Často mu telefonovala, aby mluvila o svých pocitech a Gabriel jí dělal vrbu. Nechtěl se tím zabývat. Všechno odkýval, tu a tam něco prohodil a čekal, až sama skončí. Chvilími ji nevnímal a tak měl problémy odpovědět, když se z ničeho nic na něco během svého monologu zeptala: „Ty mě neposloucháš!“ zvýšila nazlobeně hlas do telefonu. Rychle mu zašrotovalo v hlavě a vypadla z něj historka s rozmláceným autem, aby to zamluvil. V té chvíli jej napadlo, že by to na ni mohl navlíknout. Ta prosba nezněla nijak naléhavě, ale na to, aby odmítla, nebyla připravená a nakonec to byla ona, která mu volala a pořád ventilovala svoje problémy, jako by byli pořád spolu. Neochotně souhlasila, i když tušila, že na sebe bere docela nevděčný úkol. K Tomáši měla rozporuplný vztah, vadila jí jeho nevypočitatelnost a vulgarismy, kterými ji častoval. Nemohla ustát ten zmatek, který z něj sálal. Měla za to, že se svou nemoc vůbec nesnaží překonat a naopak dává všem kolem, co proto.

Zato Tomáš měl v mezích svého chování k Markétě veskrze pozitivní vztah. Nechápal, že se k ní nemůže chovat jako ke svým bratrům, a tak se k ní choval se sobě vlastní neurvalostí a zároveň se skrytou něhou. Její přítomnost, jako u každé mladé ženy, jej uváděla alespoň načas do mírného zmatku, který mu zřejmě přes všechno dělal dobře.

„Markéto, máš fakt hezkou prdel!“, říkával a sám se tomu smál, jako by to byl ten nejlepší fór. Markéta byla velmi pohledná blondýna s modrýma očima,

menšího vzrůstu. Pro Tomášovy komplimenty měla ale pramalé pochopení. Naopak ji to pohoršovalo. Držela si jej pěkně od těla, protože z něj měla zároveň strach.

Když usedli do starého třídveřového sportáku, bylo v něm po ránu už horko, klimatizaci to nemělo, ani když to bylo nový, tak seděli s otevřenými okny a do auta se dral příjemný chladivý průvan. Tomáš se rozvalil na sedadle spolujezdce, nohy natažené na palubní desce, listoval v nějakém časopise. Gabriel si ještě z auta na oko odskočil, protože se snažil vpašovat do kufru auta tašku s Tomášovými věcmi, které mu matka nenápadně zabalila: pyžamo, kartáček na zuby a tak. Když mu v koutě podávala tašku, měla v očích slzy a Gabrielovi přeběhl mráz po zádech.

„Dejte na něj pozor,“ rozbrečela se a zmizela v útrobách domu.

Když se krčil za otevřeným zadním kufrem auta a co možná nejtíšeji nakládal Tomášovu tašku, cítil, jak se mu chvějí ruce. Rozhlížel se po starším bráchovi, který se tu od snídaně neobjevil. Nakonec se Tomáš v autě začne nudit, rozmyslí si to a už ho do auta po dobrým neposadíme, pomyslel si. Podíval se na hodinky, které ale na zápěstí nebyly. Zůstaly ležet pod zrcadlem v koupelně. Když už stál na prahu domu a chtěl vyběhnout nahoru po schodišti, ozval se dlouze klakson. U dveří řidiče stál starší brácha v bílém nátělníku a šortkách a troubil jak o závod.

„Jedu s vámi chlapci, já se tu nechci upéct,“ usmíval se a v jeho tváři nebyla ani stopa včerejší brunát-

nosti. „Budu řídit, ať to trochu odsejpá“, mrkl spiklenecky na Gabriela. Nic mu v té chvíli nepřipadlo nápadnější, než bratrovo světácké chování, ale Tomáš se tvářil nepřítomně, tak si Gabriel přes sedadlo řidiče vlezl dozadu. Starší bratr si pohvizdoval s bezprostředností sobě vlastní, jako by byl v té nejlepší náladě. Dokonce se pokoušel o žertíky, které Gabriela vyváděly z rovnováhy, protože měl pocit, že je to ta nejlepší cesta, jak to Plzně nikdy nedojet.

Když auto vyjelo, do přehrávače putovalo hned cédéčko se zběsilou balkánskou dechovkou, která se jmenovala Fanfare Ciocarlia. „Sexpistols proti tomuhle působí jako jazz, u kterého musíš každých deset minut tleskat, abys neusnul,“ pochichtával se brácha za volantem. Ty Rumuni se s tím rozhodně nemalovali! Průvan fičel, bráchovi pořád zvonil telefon, dechovka řinčela celým vozem a ten řídil a do toho randálu vyřizoval své telefonáty s takovou samozřejmostí, že to začalo vypadat jako naprosto idylický letní výlet. Když Tomáš dolistoval v půl roku starém Reflexu, opřel se čelem o okno, jako by vůbec nevnímal a soustředěně pozoroval ubíhající krajinu. Po chvíli, když ujeli notný kus cesty, pronesl suše z ničeho nic: „Hele, chtěl bych zajít za nějakým právníkem, můžeme zastavit?“ Se všemi to trhlo, jako by se dotkli drátu čouhajícího ze zásuvky. Jeden přes druhého, až s přehnanou vlídností se snažili Tomáši vysvětlit, že teď uprostřed lánu polí, asi dost těžko můžou zaskočit za nějakým právníkem pro radu. Na otázku proč vlastně potřebuje právníka, s vážným vý-

razem odpověděl: „Ztratila se mi občanka. Myslím, že mi ji někdo ukradl.“ Vysvětlili mu, že ztráta občanky se hlásí na obecním úřadě, ale Tomáš pořád trval na svém. Věděl, že když má občanku v kapse, může jít kamkoliv se mu zachce. Chlácholili ho, že si ji jen někde založil, což by nebylo poprvé.

Po chvíli přemlouvání se nechal přesvědčit, protože brácha už věděl jak na něj a rezolutně prohlásil: „Ou kej. Jedeme dál, když bude cestou nějaký právník, zastavíme!“. Tomáš jen neznatelně pokýval hlavou a byl zticha.

Když přijeli prašnou cestou k chalupě za rybníkem, Markéta stála před domem a do košíku trhala úplně černé třešně. Bylo po poledni a ona se natahovala ve vypasovaných šortkách a tílku od větve k větvi.

„Ty vole, to je fena!“, ožil při pohledu na Markétu Tomáš, zcela u vytržení. „To jako když s ní už nechodíš, tak bych jí mohl sbalit?“ Aniž se otočil a čekal na odpověď, vystoupil z auta a pronesl: „Tobě by to asi nevadilo, ne?“

„No, asi ne“, odpověděl nejistě a polohlasem Gabriel, protože netušil, co za trapas z toho vzejde, ale Tomáš jej už neslyšel a svižným krokem vyrazil za Markétou.

Oba bráchové chvíli beze slova sledovali přes čelní sklo auta Tomáše, jak pomalu přistoupil k Markétě, políbil ji na uvítanou na obě tváře, vzal ji košík s třešněmi a začal ji pomáhat trhat. Tomáš něco vyprávěl, rozhazoval rukama a Markéta se srdečně

smála a hřbetem ruky, tak aby se neumazala od sladké šťávy třešní, si stále posouvala blond vlasy z obličeje. Oba jedli třešně a kluzké pecky si vkládali mezi palec a ukazováček a stiskem je po sobě stříleli. Po chvíli se otočila, na oba do auta zamávala a rozjařeným posunkem jim pokynula, ať jdou za nimi.

„Ten je zase nastartovanej! Skoro jsem si myslel, že na ni hned skočí,“ spiklenecky si povzdechl brácha, jako by litoval toho tyátru a odepnul si bezpečnostní pásy.

„Já taky,“ odpověděl Gabriel. „Ale bud’ v klidu, Markéta by začala vřískat a asi i škrábat a kousat, takže počítám, že by si to hodně rychle rozmyslel.“

„Vždyť je Tomáš docela v pohodě,“ pronesla Markéta potěšena jeho galantním chováním bez vulgariismů, když bez Tomáše osaměli ve velké roubené světnici domu, kde byl příjemný chládek. Tomáš dokázal být ve svých světlejších chvílích nesmírně galantní a přívětivý, zvláště šlo-li o osoby opačného pohlaví. Všichni ale věděli, že v pohodě rozhodně není. Dokonce někdo vyslovil i myšlenku, že by se měli vrátit domů a dát Tomáši ještě jednu šanci. Byl to nesmysl a všichni to věděli.

Na nějaké delší rozhovory už nebyl ale čas. Po tom co se vykoupali na hrázi rybníka, kde Markéta zůstala sedět na břehu a vypili jedno limo před hospodou na návsi, protože začínalo být nesnesitelné vedro, nasedli do auta na zpáteční cestu. Před tím ale stačil Tomáš vylít opodál sedícímu rybáři, kterému nebylo po chuti, že mu koupáním plaší ryby,